

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 1 2020, nummers 1 – 35, vrijdag 10 januari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Handhaving	4
Omgevingsrecht	5
Wabo	5
Wro	8
Planschade.....	8
Natuurbescherming.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	11
Bijstand	12
Volksverzekeringen.....	14
Sociale zekerheid overig	15
Bestuursrecht overig.....	17
APV.....	17
APV-Evenementenvergunning.....	18
Archiefwet	21
Huisvesting	22
Rijkswet op het Nederlanderschap	22
Wet openbaarheid van bestuur	24
Vreemdelingenrecht.....	27
Asiel.....	27
Vreemdelingenbewaring	31
Procesrecht.....	33

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 1

MK ABRS, 24-12-2020, 201806610/1/A3

minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties.

Verordening (EU) nr. 910/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende elektronische identificatie en vertrouwensdiensten voor elektronische transacties in de interne markt en tot intrekking van Richtlijn 1999/93/EG (PB. 2014 L 257/73; eIDAS-Verordening) 2, 6, 8

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:3 lid 1

Regeling voorzieningen GDI (Regeling) 3

BESLUIT. De weigering een DigiD toe te kennen is een besluit als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. In een tijd van toenemende digitalisering, leidend tot een digitaal burgerschap, moet de digitale toegang tot overheidsdiensten worden aangemerkt als een noodzakelijke voorwaarde om aanspraak te kunnen maken op informatie en bepaalde rechten en voorzieningen. Tegen het weigeren van het middel dat die toegang verleent, moet rechtsbescherming openstaan. Naar het oordeel van de Afdeling is de bestuursrechter daarvoor de aangewezen rechter.

[ECLI:NL:RVS:2019:4434](https://ecli.nl/RVS:2019:4434)

JnB2020, 2

ABRS, 24-12-2019, 201904156/1/A3

burgemeester en het college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

BELANGHEBBENDE. Burgemeester en het college hebben onder meer een evenementenvergunning en een ontheffing voor het gebruiken van een omroep- of geluidsinstallatie verleend voor festival.

Om als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb te kunnen worden aangemerkt moet een natuurlijk persoon een voldoende objectief bepaalbaar belang bij het besluit hebben. Uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die is vergund, in beginsel belanghebbend is bij de vaststelling van dat besluit.

De gevolgen die [appellant sub 1] heeft ondervonden zijn niet veroorzaakt door het gebruik dat door de vergunning en ontheffing werd toegestaan, maar door gebruik in afwijking van die vergunning en ontheffing. Gelet hierop is hij geen belanghebbende bij het besluit. Daarom wordt niet toegekomen aan de vraag of de gevolgen die [appellant sub 1] heeft ondervonden gevolgen van enige betekenis zijn, zoals bedoeld in de uitspraak van 23 augustus 2017

([ECLI:NL:RVS:2017:2271](https://ecli.nl/RVS:2017:2271)).

[ECLI:NL:RVS:2019:4401](https://ecli.nl/RVS:2019:4401)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "APV-Evenementenvergunning", JnB2020, 20.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB2020, 3

ABRS, 24-12-2019, 201809140/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Castricum, verweerder.

Wet milieubeheer 8.42 lid 1, 10.32

Besluit lozing afvalwater huishoudens (het Besluit) 1 lid 1, 4 lid 1, lid 3

HANDHAVING. BESLUIT LOZING AFVALWATER HUISHOUDENS. Het college was niet bevoegd om een maatwerkvoorschrift te stellen voor de lozing van afvalwater van het perceel [locatie] op de riolering.

Anders dan in de artikelen 1.2 van het Activiteitenbesluit milieubeheer en 1.1 van het Besluit lozen buiten inrichtingen, is in artikel 1, eerste lid, van het Besluit niet bepaald dat onder maatwerkvoorschrift ook moet worden verstaan een voorschrift als bedoeld in artikel 10.32 van de Wet milieubeheer. Een maatwerkvoorschrift in de zin van het Besluit is ingevolge die bepaling een voorschrift krachtens de Wet bodembescherming of de Waterwet, maar niet een voorschrift krachtens de Wet milieubeheer.

Artikel 4, derde lid, van het Besluit biedt geen grondslag voor het stellen van maatwerkvoorschriften met het oog op de bescherming van de doelmatige werking van de voorzieningen voor het beheer van afvalwater. Dit neemt niet weg dat de in het eerste lid opgenomen zorgplicht van de lozer wel mede betrekking heeft op de bescherming van de doelmatige werking van die voorzieningen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4410](#)

JnB2020, 4

MK ABRs, 24-12-2019, 201808892/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Aalten.

bestemmingsplan 'Kern Aalten 2011'

HANDHAVING. STRIJD MET BESTEMMINGSPLAN. HOOFD- EN DEELACTIVITEIT. Voor beantwoording van de vraag of [appellante sub 1] in overeenstemming met het bestemmingsplan handelt, moet worden gekeken naar het gebruik dat zij maakt van haar negen percelen tezamen. Als de hoofdactiviteit door de planwetgever is toegestaan, heeft de planwetgever de deelactiviteiten ook ter plaatse aanvaardbaar geacht en een bedrijf moet hoe dan ook voldoen aan de geldende normen, zoals voor geluid.

BEGRIIP GROOTHANDEL. Voor de uitleg van het begrip "groothandel" wordt aangesloten bij de definitie in de 'Van Dale'.

[...] verzoeken om handhavend op te treden [...] vanwege bedrijfsactiviteiten [...] afgewezen.

[...] 1. [appellante sub 1] exploiteert een bedrijf dat woonaccessoires en seizoensgebonden decoratieartikelen verkoopt aan zakelijke klanten. [...]

[...] Worden de percelen gebruikt in strijd met het bestemmingsplan?

[...] 5.2. De Afdeling is van oordeel dat voor beantwoording van de vraag of [appellante sub 1] in overeenstemming met het bestemmingsplan handelt, moet worden gekeken naar het gebruik dat zij maakt van haar negen percelen tezamen. Deze percelen worden namelijk door hetzelfde bedrijf en in samenhang gebruikt en liggen op korte afstand van elkaar op hetzelfde bedrijventerrein. Op elk perceel wordt een deel van de bedrijfsactiviteiten uitgeoefend. Zo is er een perceel met een showroom, een perceel met een kantoor, en worden de percelen A, B en C gebruikt voor het opslaan en distribueren van de producten. Dat de deelactiviteiten die op deze percelen plaatsvinden als zelfstandige activiteit mogelijk niet op die percelen zouden zijn toegestaan, leidt niet tot het oordeel dat het gebruik daarom per perceel beoordeeld moet worden. Door het verdelen van activiteiten over verschillende percelen kan het weliswaar voorkomen dat op bepaalde percelen meer deelactiviteiten plaatsvinden die belastend zijn voor de omgeving dan op andere percelen, maar als de hoofdactiviteit door de planwetgever is toegestaan, heeft de planwetgever de deelactiviteiten ook ter plaatse aanvaardbaar geacht en een bedrijf moet hoe dan ook voldoen aan de geldende normen, zoals voor geluid.

[appellante sub 1] gebruikt de percelen tezamen en in samenhang beschouwd voor een groothandel. Het begrip "groothandel" is niet gedefinieerd in het bestemmingsplan. Er kan daarom worden aangesloten bij de definitie daarvan in het woordenboek 'Van Dale Groot woordenboek van de Nederlandse taal'. Daarin wordt onder groothandel verstaan: 'handel waarbij van de producent betrokken waar aan detaillisten doorverkocht wordt'. Dat is hier aan de orde, aangezien het bedrijf allerlei verschillende producten bijeenbrengt en doorverkoopt aan zakelijke klanten die deze producten weer in hun eigen winkels aan particulieren verkopen. Dat op verschillende gebouwen op de percelen het woord 'distributiecentrum' staat en dat op de website van [appellante sub 1] staat dat zij over een distributiecentrum beschikt, betekent niet dat het gebruik van alle percelen tezamen moet worden aangemerkt als een distributiecentrum, alleen al omdat het distribueren van producten onderdeel uitmaakt van een groothandel.

Het gebruik van de percelen A, B en C voor een groothandel is in overeenstemming met het bestemmingsplan. Het college heeft dan ook in zoverre terecht geen aanleiding gezien om handhavend op te treden. De rechtbank is op dit punt ten onrechte tot een andere conclusie gekomen. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4397](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 5

Tussenuitspraak MK Rechtbank Oost-Brabant, 23-12-2019, SHE 17/816T
college van gedeputeerde staten van de provincie Noord-Brabant, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, onder e, onder i
Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

Spoedwet aanpak Stikstof

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa

WABO. PAS. SPOEDWET AANPAK STIKSTOF. NATURA 2000. PASSENDE BEOORDELING. Omgevingsvergunning bouwen, milieu en natuur voor wijzigen inrichting. Natuurtoestemming met toepassing van het PAS kan niet in stand blijven. Deze zaak is bijzonder omdat bij de vergunningsaanvraag een uitgebreide passende beoordeling van 6 oktober 2014 was gemaakt voor de invloed van de uitbreiding van de inrichting op nabijgelegen Natura 2000 gebieden. De rechtbank kan niet zonder meer uitsluiten dat in de afgelopen 5 jaar zich ontwikkelingen hebben voorgedaan die van invloed zijn op de juistheid van de uitkomst van de passende beoordeling uit 2014. Rechtbank geeft aanwijzingen voor een herstelbesluit. De rechtbank merkt ten overvloede op dat verweerder zal moeten beoordelen of een natuurvergunning nodig is en of deze kan worden verleend op basis van de Wet natuurbescherming zoals deze luidt ten tijde van het herstelbesluit, mede gelet op het wetsvoorstel 35347 (de Spoedwet aanpak Stikstof).

[ECLI:NL:RBOBR:2019:7372](https://ecli.nl/RBOBR:2019:7372)

JnB2020, 6

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 23-12-2019 (publ. 07-01-2020), BRE 19/5954 GEMWT VV

college van burgemeester en wethouders van de gemeente [verweerder].

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder i

Wet natuurbescherming 2.7

Besluit omgevingsrecht (Bor) 2.2aa

WABO. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. NATURA 2000. STIKSTOF. Verzoekster heeft nieuwe betonmengcentrale in gebruik genomen zonder omgevingsvergunning en heeft artikel 2.1, eerste lid, onder i, van de Wabo in samenhang met artikel 2.2a en 2.2aa van het Bor overtreden. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat significante gevolgen voor de stikstofoverbelaste Natura 2000 gebieden zijn uitgesloten.

Handhavend optreden tegen het gebruik van de nieuwe centrale is niet in overeenstemming met het natuurbelang dat de Wet natuurbescherming beoogt te beschermen, als het gevolg van de handhaving is dat de oude en meer stikstofuitstotende centrale weer in gebruik zal worden genomen. Handhavend optreden tegen de nieuwe centrale is in dit geval onevenredig.

[ECLI:NL:RBZWB:2019:5891](https://ecli.nl/RBZWB:2019:5891)

JnB2020, 7

MK ABRS, 24-12-2019, 201901823/1/R1

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c

Wet natuurbescherming (Wnb)

Activiteitenbesluit milieubeheer 3.14a

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. WINDTURBINES. Het aanbevolen maximum van 45 dB Lden in de aanbevelingen van de WHO heeft geen dwingende status. De aanbevelingen zijn niet aan te merken als een ieder verbindende verdragsbepalingen in de zin van artikel 94 van de Grondwet. Daarom is er geen aanleiding om met terzijdestelling van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit milieubeheer te oordelen dat het college de aanbevolen maximale geluidbelasting van 45 dB Lden van de WHO had moeten hanteren.

[..] het college [heeft] ten behoeve van windpark De Groene Delta een omgevingsvergunning verleend aan ENGIE Energie Nederland N.V. (hierna: ENGIE) als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en onder c, van de Wabo voor het bouwen van twee windturbines en het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan.

[...] het college [heeft], ten behoeve van de realisatie van dit windpark, krachtens de Wnb een vergunning verleend voor een project dat kan leiden tot significante negatieve effecten voor het Natura 2000-gebied "Rijntakken", en een ontheffing verleend voor het opzettelijk doden van beschermde diersoorten.

[...] 14.2. In de aanbevelingen van de WHO [red: "Environmental Noise Guidelines for the European Region" van 10 oktober 2018, van de Regional Office for Europe van de World Health Organization] is voor windturbinegeluid een maximaal geluidniveau van 45 dB Lden aanbevolen. De aanbevelingen van de WHO kunnen onderverdeeld worden in "sterke aanbevelingen" en "voorwaardelijke aanbevelingen". Het aanbevolen maximale geluidniveau van 45 dB Lden voor windturbinegeluid betreft - in tegenstelling tot het aanbevolen geluidniveau vanwege onder meer wegverkeer, railverkeer en luchtvaart - een "voorwaardelijke aanbeveling". Bij "voorwaardelijke aanbevelingen" is er minder zekerheid over de doeltreffendheid van de voorgestelde aanbeveling. Dit kan onder andere zijn ingegeven door de mindere kwaliteit van het bewijs van een netto voordeel, aldus de aanbevelingen van de WHO. De aanbevelingen van de WHO zijn algemeen van aard. Gelet op het voorgaande stelt de Afdeling vast dat het aanbevolen maximum van 45 dB Lden geen dwingende status heeft. De Afdeling is van oordeel dat de aanbevelingen van de WHO niet zijn aan te merken als een ieder verbindende verdragsbepalingen in de zin van artikel 94 van de Grondwet. Daarom is er geen aanleiding om met terzijdestelling van artikel 3.14a van het Activiteitenbesluit milieubeheer te oordelen dat het college de aanbevolen maximale geluidbelasting van 45 dB Lden van de WHO had moeten hanteren.

Ook het betoog dat tussen het windpark en de nabijgelegen woningen minimumafstanden gehanteerd hadden moeten worden, leidt niet tot het oordeel dat het college niet van de hoor hem gekozen geluidnorm had mogen uitgaan. Dat [appellant sub 1] en anderen de voorkeur geven aan een afstandsnorm boven de in artikel 3:14a, van het Activiteitenbesluit neergelegde norm, maakt niet dat aansluiten bij artikel 3:14a, van het Activiteitenbesluit onredelijk moet worden geoordeeld en het college gehouden was die afstandsnorm te hanteren. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4442](https://ecli.nl/rvs/2019/4442)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Natuurbescherming", JnB2020, 11.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wro

JnB2020, 8

ABRS, 24-12-2019, 2019201807168/1/R3

raad van de gemeente Leiden, verweerder.

Woningwet 133 lid 2

Wet ruimtelijke ordening (Wro)

Reparatiewet BZK 2014 (Stb. 2014, 458)

WRO. BESTEMMINGSPLAN. BOUWVERORDENING. OVERGANGSRECHT

REPARATIEWET. De Afdeling stelt vast dat ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan geen bestemmingsplan gold als bedoeld in de Wro, maar slechts de Bouwverordening 1992 van de gemeente Leiden.

Artikel 133, tweede lid, van de Woningwet, zoals dit is toegevoegd ingevolge artikel XXIII, onder H, van de Reparatiewet BZK 2014 luidt: "Voor gebieden waar op het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014 geen bestemmingsplan als bedoeld in de Wet ruimtelijke ordening van toepassing is, blijven de artikelen 1, eerste lid, onderdeel g, 7b, eerste lid, 8, vijfde en zevende lid, 10 en 12, derde lid, zoals die laatstelijk luiden voor het tijdstip van inwerkingtreding van de Reparatiewet BZK 2014, van toepassing tot het tijdstip van het van toepassing worden van een bestemmingsplan voor dat gebied, doch uiterlijk tot 1 juli 2018." Het voorgaande betekent dat de bepalingen over de rooilijnen uit de Bouwverordening ten tijde van de vaststelling van het bestemmingsplan op 12 juli 2018 niet langer golden. Gelet hierop overschrijdt de berging met carport geen voorgevelrooilijn en is in zoverre sprake van een vergunbare situatie.

[ECLI:NL:RVS:2019:4457](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB2020, 9

MK ABRS, 24-12-2019, 201904110/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Halderberge.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1, 6.3 aanhef en onder a

PLANSCHADE. VOORZIENBAARHEID. Bij toepassing van artikel 6.3, aanhef en onder a, van de Wro gaat het om het meest recente beleidsvoornemen ten tijde van de aankoop van de desbetreffende onroerende zaak.

In dit geval blijkt uit het aanwijzingsbesluit van een concreet beleidsvoornemen, waaruit een redelijk denkend en handelend koper zou concluderen dat de schadeveroorzakende planologische ontwikkeling zich, vroeg of laat, kan manifesteren. In het aanwijzingsbesluit is het plangebied immers uitdrukkelijk als toekomstige uitbreidingslocatie aangewezen. Omdat het voorkeursrecht op de aangewezen gronden tot twee jaar na het nemen van het aanwijzingsbesluit van toepassing was, was het onverminderd van kracht op het moment, waarop [appellant] de woning aankocht.

[ECLI:NL:RVS:2019:4421](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB2020, 10

Rechtbank Noord-Nederland, 18-12-2019 (publ. 20-12-2019), LEE 19-02115

college van gedeputeerde staten van de provincie Drenthe, verweerder.

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

Provinciale Omgevings-verordening Drenthe (POV) 3.1

NATUURBESCHERMING. HANDHAVING. Melkrundveehouderij handelt in strijd met artikel 2.7, tweede lid van de Wnb door zonder vereiste vergunning vee te weiden en gronden te bemesten. De in artikel 3.1 van de POV opgenomen uitzondering op de vergunningplicht is onverbindend omdat deze in strijd is met artikel 6 van de Habitatrictlijn. Verwijzing naar ABRS 29-05-2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:1604](#).

Omdat er voor de betrokken melkrundveehouderij tot deze uitspraak geen aanleiding bestond om (i) een aanpassing van de Wnb-vergunning te vragen voor het weiden van vee en (ii) een Wnb-vergunning te vragen voor het bemesten van gronden, dient de betrokken melkrundveehouderij, voordat opnieuw beslist wordt of handhavend wordt opgetreden, alsnog in de gelegenheid te worden gesteld om dergelijke aanvragen te doen.

[ECLI:NL:RBNNE:2019:5283](#)

JnB2020, 11

MK ABRS, 24-12-2019, 201901823/1/R1

college van gedeputeerde staten van Gelderland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a en c

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. SOORTENBESCHERMING. BELANGHEBBENDE.

WINDTURBINES. De stichting komt in dit geval op voor het belang van een goed woon- en leefklimaat van de bewoners in het genoemde gebied. De statutaire doelstelling en feitelijke werkzaamheden zijn niet gericht op de bescherming van natuurbelangen als zodanig. Dit betekent dat de stichting alleen

belanghebbende is voor zover het windpark ruimtelijke uitstraling op deze bewoners zal hebben en invloed zal hebben op de kwaliteit van hun directe leefomgeving.

[..] het college [heeft] ten behoeve van windpark De Groene Delta een omgevingsvergunning verleend aan ENGIE Energie Nederland N.V. (hierna: ENGIE) als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid, onder a en onder c, van de Wabo voor het bouwen van twee windturbines en het gebruiken van gronden of bouwwerken in strijd met een bestemmingsplan.

[...] het college [heeft], ten behoeve van de realisatie van dit windpark, krachtens de Wnb een vergunning verleend voor een project dat kan leiden tot significante negatieve effecten voor het Natura 2000-gebied "Rijntakken", en een ontheffing verleend voor het opzettelijk doden van beschermde diersoorten.

[...] Beroep tegen de ontheffing op grond van de Wnb

[...] 22.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in haar uitspraak van 24 januari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:168](#), is bij de beoordeling of een appellant belanghebbende is bij een ontheffing die op grond van de Wnb (voorheen: Flora- en faunawet) is verleend de ruimtelijke uitstraling van het project dat mede door de ontheffing mogelijk wordt gemaakt - in dit geval het windpark De Groene Delta - niet van belang. Bepalend is of de handeling waarvoor de Wnb-ontheffing is verleend ruimtelijke uitstraling heeft op de woon- en leefomgeving van de appellanten (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 21 februari 2018, [ECLI:NL:RVS:2018:616](#), over het windpark De Drentse Monden en Oostermoer, onder 9.1). In dit geval is de handeling waarvoor de ontheffing is verleend het doden van vogels en vleermuizen door aanvaringen met de windturbines in het windpark. Een ontheffing die op grond van de Wnb is verleend, ziet immers niet op de bescherming van gebieden, maar op de bescherming van soorten. Een Wnb-ontheffing heeft dan ook een daartoe beperkte ruimtelijke uitstraling.

22.2. Het beroep van de Stichting en anderen is ingesteld namens een aantal omwonenden, de stichting Werkgroep Weurt+ en VvE "Het Kasteel".

De statutaire doelstelling van de stichting Werkgroep Weurt+ is het voorkomen van een verdere aantasting van het milieu, in het bijzonder ten behoeve van de bewoners van het dorp Weurt en al hetgeen met het vorenstaande verband houdt of daartoe bevorderlijk kan zijn, alles in de ruimste zin des woords. De Afdeling stelt vast dat de feitelijke werkzaamheden van de stichting, waarvan is gebleken, uitsluitend bestaan uit het opkomen voor het belang van de bewoners van het dorp Weurt. De stichting komt gelet op het voorgaande naar het oordeel van de Afdeling op voor het belang van een goed woon- en leefklimaat van de bewoners in het genoemde gebied. De statutaire doelstelling en feitelijke werkzaamheden zijn niet gericht op de bescherming van natuurbelangen als zodanig. Dit betekent dat de stichting alleen belanghebbende is voor zover het windpark ruimtelijke uitstraling op deze bewoners zal hebben en invloed zal hebben op de kwaliteit van hun directe leefomgeving.

De door Stichting en anderen behartigde belangen en de belangen van de omwonenden namens wie zij beroep heeft ingesteld, worden naar het oordeel van de Afdeling niet rechtstreeks getroffen door de ontheffing. Daarbij is van belang dat de dichtstbijzijnde woning van deze appellanten op een afstand van ongeveer 500 m van de voorziene

windturbines ligt en het gebouw waarvoor VvE "Het Kasteel" de belangen behartigt op een afstand van ongeveer 1,2 km van de dichtstbijzijnde windturbine is gesitueerd. De Stichting en anderen hebben geen gegevens naar voren gebracht die tot het oordeel moeten leiden dat het gebruikmaken van de ontheffing desondanks enige ruimtelijke uitstraling op de woon- en leefomgeving van de omwonenden zal hebben. De enkele omstandigheid dat soorten die aanvaringslachtoffer kunnen worden van de voorziene windturbines, in de omgeving van deze omwonenden voorkomen, omdat zij daar vliegen of foerageren, is daarvoor onvoldoende.

Zoals hiervoor is overwogen, is daarvan in dit geval vanwege de afstand tot de windturbines geen sprake. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4442](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo", JnB2020, 7.

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 12

MK CRvB, 02-01-2020, 18 394 ZW

Raad van bestuur van het Uww.

EVRM 6

WAZO

WIA

ZW

INTREKKING EN TERUGVORDERING. WERKNEMERSFRAUDE. GEFINGEERD DIENSTVERBAND. ONSCHULDPRESUMPTIE. Appellante heeft geen feiten en omstandigheden aangevoerd die de gevolgtrekking kunnen rechtvaardigen dat het bestreden besluit in strijd met artikel 6, tweede lid, van het EVRM twijfel oproept over de juistheid van de gronden van het sepot.

Raad: 4.3.6. Het in 4.3.1 vermelde sepot wegens gebrek aan bewijs betekent dat de OvJ ten aanzien van appellante geen bewijs aanwezig acht dat zij zich schuldig heeft gemaakt aan het plegen van valsheid in geschrifte wat betreft de op de tenlastelegging vermelde stukken. Uit het sepot is niet op te maken wat de redenen voor de OvJ zijn geweest om in het geval van appellante over te gaan tot sepot wegens gebrek aan bewijs. In het algemeen geldt dat de OvJ om verschillende redenen tot een sepot kan besluiten. Niet uit te sluiten is dat het in dit geval zou kunnen gaan om bewijsproblemen bij het vereiste van opzet in de betreffende strafrechtelijke bepaling. In dit verband is tevens van belang dat, zoals het Uww terecht heeft aangevoerd, in deze procedure de feitelijke vraag voorligt of appellante bij [naam B.V.] heeft gewerkt en daarnaast in de bestuursrechtelijke procedure minder strenge eisen aan het bewijs worden gesteld dan in de strafrechtelijke procedure. Voor een besluit tot intrekking en terugvordering van de ZW-, WAZO- en WIA-uitkering is slechts vereist dat aannemelijk is dat appellante niet werkzaam is geweest voor [naam B.V.] Enige mate van twijfel hoeft daaraan, anders dan

in het strafrecht, niet in de weg te staan. In de strafzaak tegen appellante moest wettig en overtuigend worden bewezen dat appellante ten aanzien van de aanvragen om de genoemde uitkeringen (opzettelijk) valsheid in geschrifte had gepleegd door daarop te vermelden dat zij voor het uitzendbureau werkzaam is geweest.

4.3.7. De omstandigheid dat een strafrechtelijke procedure jegens de echtgenoot van appellante is geëindigd in een vrijspraak, leidt niet tot de conclusie dat in het geval van appellante sprake is van strijd met artikel 6, tweede lid, van het EVRM. De onschuldpresumptie van artikel 6, tweede lid, van het EVRM strekt niet zover dat een betrokkene inzake de bejegening door een bestuurlijke autoriteit of in een gerechtelijke procedure een geslaagd beroep kan doen op de vrijspraak van een andere persoon in een strafrechtelijke procedure.

4.3.8. Uit 4.3.1 tot en met 4.3.7 volgt dat appellante geen feiten en omstandigheden heeft aangevoerd die de gevolgtrekking kunnen rechtvaardigen dat het bestreden besluit in strijd met artikel 6, tweede lid, van het EVRM twijfel oproept over de juistheid van de gronden van het sepot.

4.3.9. Uit 4.2.1 volgt dat een toereikende grondslag bestaat voor de conclusie dat appellante niet heeft gewerkt voor [naam B.V.] Het Uvw heeft zich daarom terecht op het standpunt gesteld dat appellante geen recht had op een uitkering op grond van de ZW, WAZO en WIA, zodat het Uvw was gehouden de op grond van de wetten verstrekte uitkeringen in te trekken en terug te vorderen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:4](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2020, 13

MK CRvB, 31-12-2019, 18 4196 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 13 lid 1 aanhef en onder e, 16 lid 1

PARTICIPATIEWET. INTREKKING BIJSTAND IN VERBAND MET LANGER VERBLIJF IN BUITENLAND DAN TOEGESTAAN. VERTROUWENSBEGINSEL.

Het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt. Het college had van intrekking van de bijstand op de grond dat zij langer in het buitenland verblijft dan toegestaan, moeten afzien.

Raad: 4.4. Appellante doet verder een beroep op het vertrouwensbeginsel en heeft aangevoerd dat zij van een medewerker van de gemeente toestemming heeft gekregen voor haar verblijf in het buitenland.

4.5. Bij uitspraak van 29 mei 2019 ([ECLI:NL:RVS:2019:1694](#)) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State voor een beoordeling van het beroep op het vertrouwensbeginsel een stappenplan uiteengezet.

4.5.1. Voor een geslaagd beroep op het vertrouwensbeginsel is vereist dat de betrokkene aannemelijk maakt dat van de zijde van de overheid toezeggingen of andere uitlatingen zijn gedaan of gedragingen zijn verricht waaruit de betrokkene in de gegeven

omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht afleiden of en, zo ja, hoe het bestuursorgaan in een concreet geval een bevoegdheid zou uitoefenen.

4.5.1.1. Het college heeft niet bestreden dat een kcc-medewerker op 14 juni 2017 aan appellante heeft meegedeeld dat zij in het systeem ziet dat appellante van 23 juni 2017 tot 13 september 2017 in het buitenland mag verblijven. Het enkele feit dat tevens is meegedeeld dat appellante hierover nog een brief zou krijgen maakt nog niet dat - zoals het college heeft aangevoerd - deze mededeling moet worden beschouwd als te zijn gedaan onder voorbehoud. Er is geen grond voor de vooronderstelling dat appellante ermee rekening diende te houden dat een nadere brief anders zou kunnen luiden dan de mondelinge uitlatingen. Onder de gegeven omstandigheden kan appellante daarom niet worden tegengeworpen dat zij de ontvangst van een nadere brief niet heeft afgewacht.

4.5.2. Verder is vereist dat de toezegging, andere uitlating of gedraging aan het bevoegde bestuursorgaan kan worden toegerekend. Dat is het geval indien de betrokkene in de gegeven omstandigheden redelijkerwijs kon en mocht veronderstellen dat degene die de uitlating deed of de gedraging verrichtte de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte.

4.5.2.1. Vaststaat dat de kcc-medewerker niet bevoegd was. Dit betekent dat het beroep op het vertrouwensbeginsel alleen kan slagen als de uitlating aan het college kan worden toegerekend. Daarbij dient voorop te worden gesteld dat de taak van een medewerker van een kcc strekt tot algemene voorlichting en dat uitlatingen van dergelijke medewerkers in beginsel niet aan het college kunnen worden toegerekend. Op grond van de in 1.2 vermelde omstandigheden bestaat in dit geval aanleiding daarop een uitzondering te maken. Na de ontvangst van de brief van 12 juni 2017 heeft appellante gebeld met de gemeente Rotterdam op het in die brief vermelde telefoonnummer. Vervolgens heeft de kcc-medewerker appellante niet doorverbonden met een bevoegde medewerker, maar meegedeeld dat zij (de kcc-medewerker) "in het systeem" ziet dat appellante van 23 juni 2017 tot 13 september 2017 in het buitenland mag verblijven en dat zij daarover nog bericht zal krijgen. Appellante kon daarmee - gezien vanuit haar perspectief - menen dat het bevoegde orgaan alsnog had ingestemd met het door haar gevraagde langere verblijf in het buitenland en dat de kcc-medewerker aldus de opvatting van het bevoegde orgaan vertolkte. Daarbij is in dit geval bovendien nog van belang dat appellante eerder - in 2009 - met instemming van het college langer dan vier weken in het buitenland had verbleven.

4.5.3. Appellante mocht gelet op wat is overwogen in 4.5.1 tot en met 4.5.2.2 de gerechtvaardigde verwachting hebben dat zij van 23 juni 2017 tot 13 september 2017 in het buitenland mocht verblijven.

4.5.4. Dat sprake is van gerechtvaardigde verwachtingen betekent niet dat daaraan altijd moet worden voldaan. Zwaarder wegende belangen, zoals het algemeen belang of belangen van derden, kunnen daaraan in de weg staan. Bij deze belangenafweging kan ook een rol spelen of de betrokkene op basis van de gewekte verwachtingen handelingen heeft verricht of nagelaten als gevolg waarvan hij schade heeft geleden of nadeel heeft ondervonden.

4.5.4.1. In dit geval moet worden geoordeeld dat het college gehouden is aan de gerechtvaardigde verwachtingen te voldoen. Appellante heeft nadeel ondervonden, omdat

zij na het telefoongesprek met de kcc-medewerker op 14 juni 2017 voor drie maanden naar het buitenland is vertrokken en het college haar bijstand heeft ingetrokken met ingang van 21 juli 2017. Er zijn geen contraire derde-belangen in het geding. De door het college gestelde precedentwerking ontbreekt gelet op de individuele omstandigheden van dit geval. Het college heeft ook overigens geen zwaarwegende belangen gesteld die nopen tot het oordeel dat voldoen aan de gerechtvaardigde verwachting hier achterwege moet blijven.

4.6. Uit 4.5 tot en met 4.5.4.1 volgt dat het beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt en het college van intrekking van de bijstand met ingang van 21 juli 2017 op de grond dat zij langer in het buitenland verblijft dan toegestaan, had moeten afzien.

[ECLI:NL:CRVB:2019:4351](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 14

CRvB, 19-12-2019 (publ. 30-12-2019), 17/7431 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7 lid 1

Beleidsregel SB 1057

KINDERBIJSLAG. CONTROLEERBAARHEID ONDERHOUDSBIJDRAGEN. Het geschil spitst zich toe op de vraag of appellant op een voor de SvB eenvoudig te controleren wijze heeft aangetoond of aannemelijk gemaakt dat hij heeft voldaan aan de voor hem geldende onderhoudsbijdrage in het tweede kwartaal van 2016. Vaststaat dat in dat kwartaal bedragen van de bankrekening van appellant zijn opgenomen in Indonesië tot een totaalbedrag dat voldoet aan de toen geldende onderhoudseis voor drie kinderen. Deze opnames zijn gedaan met de bankpas ten name van appellant. Het enkele feit dat deze bankpas niet op naam van de echtgenote van appellant was gesteld, kan in de omstandigheden van dit specifieke geval niet de conclusie dragen dat appellant de betalingen niet voldoende aannemelijk heeft gemaakt. Daarbij is van belang dat appellant vanaf de aanvraag om kinderbijslag steeds op eenduidige wijze heeft verteld hoe de opnames hebben plaatsgevonden en de echtgenote van appellant vervolgens als getuige onder ede ter zitting op een overtuigende wijze deze gang van zaken heeft bevestigd. Appellant heeft aannemelijk gemaakt dat hij heeft voldaan aan de voor hem geldende onderhoudsbijdrage voor drie kinderen in het tweede kwartaal van 2016.

[ECLI:NL:CRVB:2019:4225](#)

JnB2020, 15

MK CRvB, 03-01-2020, 17/3580 AKW

Centrale Raad van Beroep

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7 lid 6 onder b

KINDERBIJSLAG. HERZIENING VAN RECHT OP DUBBELE KINDERBIJSLAG NAAR RECHT OP ENKELE KINDERBIJSLAG. Naast zijn middelbare schoolopleiding verbleef [naam zoon] doordeweeks op een internaat. Dit verblijf was gericht op religieuze en culturele vorming op het terrein van de islam en het internaat is verbonden met de moskee ter plaatse. De vorming aan het internaat kan niet worden aangemerkt als onderwijs in de zin van de AKW, omdat er geen sprake is van een opleiding gericht op enig examen, resulterend in een diploma of getuigschrift, die kan leiden tot toegang naar vervolgonderwijs, en evenmin van een opleiding waarvan een nuttig effect mag worden verwacht voor de uitoefening van enige functie of beroep.

Het criterium dat er een bepaalde afstand dient te zijn tussen het huis van de verzorgers en de schoolinstelling voldoet aan het proportionaliteitsvereiste. Geen sprake van buitensporige last.

[ECLI:NL:CRVB:2020:7](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2020, 16

MK CRvB, 19-12-2019 (publ. 30-12-2019), 18/3137 WLZ, 18/6362 WLZ

Raad van bestuur van de Svb.

Verordening (EG) nr. 883/2004 (Vo 883/2004) 11 lid 3 aanhef en onder a, 13

Verordening (EG) nr. 987/2009 (Vo. 987/2009) 14 lid 8, 14 lid 10

Wet langdurige zorg (Wlz)

WET LANGDURIGE ZORG. I.c. is de Duitse wetgeving van toepassing. De Svb heeft terecht appellante niet verzekerd geacht voor de Wlz en terecht geweigerd een A1-verklaring af te geven.

Raad: 4.4. Tussen partijen is niet in geschil dat appellante gedurende de periode in geding gedeeltelijk in Duitsland en gedeeltelijk in Nederland werkzaamheden anders dan in loondienst heeft verricht. Het geschil spitst zich toe op de vraag of appellante voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat zij op en na 1 februari 2014 in Nederland een substantieel deel van haar werkzaamheden verrichtte. [...]

4.6. Appellante dient op basis van verifieerbare en objectieve feiten aannemelijk te maken dat zij ten tijde van belang een substantieel gedeelte van haar werkzaamheden in Nederland verrichtte. Daarin is zij niet geslaagd. Van belang daarbij is dat appellante een kledingwinkel heeft in Duitsland waar zij het merendeel van de arbeidstijd werkzaam was. Daar hield zij zich primair bezig met de verkoop van kleding. Naar de Nederlandse en Duitse autoriteiten heeft appellante meerdere malen mededelingen gedaan waaruit kan worden opgemaakt dat zij niet in Nederland werkzaam was, althans in ieder geval niet substantieel. Blijkens de belastingaangiften over de jaren 2014 tot en met 2017 heeft appellante aan de Nederlandse Belastingdienst te kennen gegeven dat zij niet premieplichtig was in Nederland. Aan de Duitse autoriteiten, onder meer in het kader van

een aanvraag om kinderbijslag, heeft appellante meegedeeld dat zij alleen in Duitsland werkte. Appellante stelt zich nu op het standpunt dat zij in Nederland kleding inkoopt en de administratie deed ten behoeve van haar kledingwinkel. Ter ondersteuning van dat standpunt heeft appellante achteraf een inschatting gemaakt van de tijd die zij daaraan besteedde. De daarvan opgemaakte overzichten zijn echter niet als objectief en verifieerbaar aan te merken. Om die reden kan daaraan geen (doorslaggevende) betekenis worden toegekend. Ook de overige overgelegde stukken, waaronder facturen van inkopen, zijn onvoldoende om de Raad ervan te overtuigen dat appellante een substantieel deel van haar werkzaamheden in Nederland verrichtte.

4.7. Gelet op wat in 4.6 is overwogen, volgt dat de Duitse wetgeving van toepassing was. De SvB heeft terecht appellante niet verzekerd geacht voor de Wlz en terecht geweigerd een A1-verklaring af te geven. Artikel 14 van Vo 883/2004 is niet van toepassing. Dat artikel ziet op de toelating tot de vrijwillige verzekering, wat in dit geding niet aan de orde is.

[ECLI:NL:CRVB:2019:4216](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/crvb/2019/4216)

JnB2020, 17

MK CRvB, 18-12-2019 (publ. 27-12-2019), 17/4049 TW

Raad van bestuur van het Uvw.

Besluit 3/80 van de Associatieraad EG/Turkije 6

Aanvullend Protocol 59

Wet WIA

TW 4a

TOELAGENWET. De Raad concludeert uit het arrest Çoban van 15 mei 2019, C-677/17, [ECLI:EU:C:2019:408](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2019/408) dat in het geval van appellant artikel 6, eerste lid, van Besluit 3/80, gelezen in samenhang met artikel 59 van het Aanvullend Protocol zich niet verzet tegen een nationale bepaling als artikel 4a van de TW. Het Uvw heeft dan ook op grond van artikel 4a van de TW de toeslag van appellant terecht beëindigd.

Raad: 6.1. Aan de orde is de vraag of het Uvw terecht de toeslag van appellant heeft beëindigd op grond van artikel 4a van de TW.

6.2. De Raad leidt uit het arrest Çoban af dat voor de beoordeling van aanspraken op grond van het associatierecht uitsluitend de situatie van appellant ten tijde van zijn vertrek uit Nederland van belang is. In punt 59 van dat arrest heeft het Hof doorslaggevend geacht dat Çoban op grond van zijn status van langdurig ingezetene in de zin van Richtlijn 2003/109 op de datum van het vertrek uit Nederland naar Turkije in staat was te voldoen aan het door de TW opgelegde vereiste van woonplaats op het grondgebied van deze lidstaat teneinde voor toeslag in aanmerking te komen, net zoals een burger van de Unie die in Nederland verblijft.

6.3. Uit de door de IND beantwoorde vragen blijkt dat appellant van 14 augustus 2000 tot 3 mei 2015 in de basisregistratie personen titelcode 21 had. Deze code houdt in een verblijfsvergunning in Nederland. In eerste instantie hield zijn verblijfsrecht verband met verblijf bij zijn echtgenote, maar op 3 mei 2005 is aan appellant een zelfstandig verblijfsrecht verleend (zogenoemd voortgezet verblijf) dat hij heeft gehad tot 3 mei

2015. Na afloop hiervan heeft appellant geen verlenging of een ander type verblijfsvergunning aangevraagd. Appellant kan zich volgens de IND inmiddels niet meer op een verblijfsrecht in Nederland beroepen, omdat hij zijn hoofdverblijf naar Turkije heeft verplaatst en verblijfsrecht op grond van Besluit 1/80 gekoppeld is aan feitelijk verblijf in Nederland.

De Raad leidt uit deze informatie af dat appellant op het moment van zijn vertrek uit Nederland reeds zeer geruime tijd over een geldige, zelfstandige verblijfstitel beschikte, terwijl er geen indicaties zijn dat deze bij tijdige aanvraag niet opnieuw zou zijn verlengd. Ook valt niet in te zien dat appellant bij dit langdurig rechtmatig verblijf in Nederland niet met succes de verstrekking van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetenen had kunnen aanvragen. De situatie van appellant acht de Raad daarom met het oog op de hier aan de orde zijnde rechtsvraag vergelijkbaar met de situatie van Çoban. Appellant was net als Çoban ten tijde van zijn vertrek in staat om te voldoen aan het door de TW opgelegde vereiste van woonplaats om voor toeslag in aanmerking te komen, net zoals een burger van de Unie die in Nederland verblijft. Het standpunt van appellant dat zijn situatie niet vergelijkbaar is met die van Çoban gaat om die reden niet op. De Raad ziet geen aanleiding tot het stellen van prejudiciële vragen, zoals door appellant is verzocht.

6.4. Nu het om vergelijkbare situaties gaat, concludeert de Raad uit het arrest Çoban dat in het geval van appellant artikel 6, eerste lid, van Besluit 3/80, gelezen in samenhang met artikel 59 van het Aanvullend Protocol zich niet verzet tegen een nationale bepaling als artikel 4a van de TW. Het Uvw heeft dan ook op grond van artikel 4a van de TW de toeslag van appellant terecht beëindigd.

[ECLI:NL:CRVB:2019:4248](#)

Zie voorts de uitspraak van de Raad van 18 december 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:4281](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 18

MK ABRS, 24-12-2019, 201903189/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene Plaatselijke Verordening voor de gemeente Den Haag

Wegenverkeerswet 1994 1 aanhef en onder b

Wegenwet 4 lid 2

APV. HANDHAVEND OPTREDEN JEGENS BELEMMERINGEN OP DE WEG. Plaatsen van containers op een voor het openbaar verkeer openstaande weg als bedoeld in artikel 1, aanhef en onder b, van de WVV 1994. Zoals onder meer blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 28-08-2019, [ECLI:NL:RVS:2019:2914](#), is het college slechts tot handhavend optreden jegens rechthebbenden op de weg

wegens door hen aangebrachte belemmeringen bevoegd, indien daarmee het stelsel van de Wegenwet en de daarin vervatte waarborgen voor de rechthebbenden niet worden doorkruist. Dat betekent dat als de containers op de eigen grond van [X] staan en het terrein geen openbare weg is in de zin van de Wegenwet, het college niet bevoegd is handhavend op te treden tegen [X]. Voor de vaststelling dat een weg openbaar is in de zin van de Wegenwet is dus, anders dan [appellant] betoogt, niet voldoende dat het terrein voor het openbaar verkeer toegankelijk is, zoals bedoeld in de WVV 1994. [X] is eigenaar van en daarmee rechthebbende op het terrein. Niet in geschil is dat op het terrein een bord is geplaatst waarop staat: "particulier terrein", "verboden toegang" en "wegslepregeling van kracht". De rechtbank heeft terecht overwogen dat de aanwezigheid van dat bord voldoende indicatie is dat het terrein geen openbare weg is in de zin van de Wegenwet en dat het college daarom niet tot handhavend optreden tegen [X] bevoegd was.

[ECLI:NL:RVS:2019:4399](https://ecli.nl/rvs/2019/4399)

APV-Evenementenvergunning

JnB2020, 19

MK ABRS, 24-12-2019, 201903390/1/A3

burgemeester van Schiermonnikoog.

Gemeentewet 172, 174

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 3:4

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Schiermonnikoog (APV) 1:8, 2:14

APV. EVENEMENTENVERGUNNING. OPENBARE ORDE. SPECIALITEITSBEGINSEL.

Evenementenvergunning met voorschriften voor plaatsen mast tijdens folkloristische pinksterfeest "Kalle moo". Comité Dierennoodhulp heeft bezwaar gemaakt omdat de te plaatsen mast wordt gebruikt om daarin een mand met een haan op te hangen en deze drie dagen op 18 m hoogte te laten hangen. Daarmee wordt volgens het Comité het welzijn van de haan geschaad.

Onder verwijzing naar haar uitspraak van 12-11-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:4117](https://ecli.nl/rvs/2014/4117) overweegt de Afdeling dat de bepalingen waarop het Comité zich beroept, gaan over het voorkomen van aantasting van dierenwelzijn. Gelet op de beperkte reikwijdte van het begrip "openbare orde" hebben die belangen onvoldoende relatie met de openbare orde. Ook zijn die belangen niet zo nauw verweven met de belangen die artikel 2:14 van de APV beoogt te beschermen dat de burgemeester reeds daarom gehouden was die belangen bij de beoordeling van de aanvraag om een evenementenvergunning mee te wegen. Eventuele aantasting van het dierenwelzijn, kan daarom niet tot het weigeren van de vergunning leiden. Ook het specialiteitsbeginsel, neergelegd in artikel 3:4, eerste lid, van de Awb, noopt tot een dergelijk oordeel.

Het betoog van het Comité dat de vergunning in strijd met de zedelijkheid is en deze daarom geweigerd had moeten worden, slaagt niet omdat zedelijkheid niet als weigeringsgrond in artikel 1:8 of artikel 2:14 van de APV is opgenomen.

Het Comité kan voor handhaving van de Wet dieren een verzoek tot handhaving doen bij de Minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit. Het Comité heeft toegelicht dat het een dergelijk verzoek heeft gedaan, maar dat dat afgewezen is. Tegen een weigering tot handhaving kan het Comité rechtsmiddelen aanwenden, hetgeen in de rede ligt omdat het om een jaarlijks terugkerend evenement gaat.

[ECLI:NL:RVS:2019:4391](#)

JnB2020, 20

ABRS, 24-12-2019, 201904156/1/A3

burgemeester en het college van burgemeester en wethouders van Apeldoorn.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

APV. EVENEMENTENVERGUNNING. BELANGHEBBENDE. Burgemeester en het college hebben onder meer een evenementenvergunning en een ontheffing voor het gebruiken van een omroep- of geluidsinstallatie verleend voor festival. Om als belanghebbende in de zin van artikel 1:2, eerste lid, van de Awb te kunnen worden aangemerkt moet een natuurlijk persoon een voldoende objectief bepaalbaar belang bij het besluit hebben. Uitgangspunt is dat degene die rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt van een activiteit die is vergund, in beginsel belanghebbend is bij de vaststelling van dat besluit.

De gevolgen die [appellant sub 1] heeft ondervonden zijn niet veroorzaakt door het gebruik dat door de vergunning en ontheffing werd toegestaan, maar door gebruik in afwijking van die vergunning en ontheffing. Gelet hierop is hij geen belanghebbende bij het besluit. Daarom wordt niet toegekomen aan de vraag of de gevolgen die [appellant sub 1] heeft ondervonden gevolgen van enige betekenis zijn, zoals bedoeld in de uitspraak van 23 augustus 2017 ([ECLI:NL:RVS:2017:2271](#)).

[ECLI:NL:RVS:2019:4401](#)

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht", JnB2020, 2.

JnB2020, 21

Voorzieningenrechter Noord-Nederland, 20-12-2019, LEE 19-04213

burgemeester van de gemeente Groningen, verweerder.

Algemene Plaatselijke Verordening van de gemeente Groningen 2009 (APVG)

APV. EVENEMENTEN. Evenementenvergunning voor "3FM Serious Request" te Groningen. Verweerder heeft zich op het standpunt kunnen stellen dat het evenement niet in strijd is met de aard en het karakter van de locatie. Daarbij heeft verweerder kunnen betrekken dat, ondanks het feit dat het evenement niet geheel past in het locatieprofiel, de aard en het karakter van deze locatie niet zal leiden tot problemen in het kader van de openbare orde en/of de openbare veiligheid.

Gelet op de bevindingen in het akoestisch rapport, is in de woning van verzoeker sprake van overschrijding van de norm van 55 dB(A) voor het binnenniveau, waarbij aangenomen wordt dat sprake is van ondukbare hinder. Gelet op de zwaarwegende belangen aan de zijde van vergunninghoudster en derde-belanghebbende en het feit dat het gaat om een éénmalig kortdurend evenement met een charitatief karakter en landelijke uitstraling, is de belangenafweging niet kennelijk onredelijk.

[...] verweerder [heeft] aan vergunninghoudster een evenementenvergunning onder voorschriften verleend voor het evenement "3FM Serious Request: The Lifeline" [...] [...] 5.4.2. [...] In het kader van artikel 2:19, derde lid, van de APVG dient de rechtbank te beoordelen of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat het evenement niet in strijd is met het karakter of de bestemming van de locatie. Artikel 2:19, derde lid, van de APVG dient naar het oordeel van de voorzieningenrechter te worden gelezen in het kader van de belangen die de APVG beoogt te beschermen, te weten (handhaving van) de openbare orde. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft verweerder zich, gelet op het beoordelingskader en de aan hem toekomende beoordelings-ruimte, op het standpunt kunnen stellen dat het evenement niet in strijd is met de aard en het karakter van de locatie. Daarbij heeft verweerder kunnen betrekken dat, ondanks het feit dat het evenement niet geheel past in het locatieprofiel zoals dat voor de Ossenmarkt in het beleid is opgenomen, de aard en het karakter van deze locatie niet zal leiden tot problemen in het kader van de openbare orde en/of de openbare veiligheid. [...]

[...] 6.3.3. Uit het aan de aanvraag om evenementenvergunning ten grondslag liggende akoestische onderzoek leidt de voorzieningenrechter af dat de maximale geluidsbelasting tijdens de optredens op het podium op de Ossenmarkt tot een geluidsbelasting op de gevel van de woning van verzoeker leiden van 78 dB(A) en 96 dB(C). [...] Dat gegeven neemt niet weg dat er, gelet op de bevindingen in voormeld akoestisch rapport, sprake is van een overschrijding van 1,5 – 6 dB(A) in vergelijking met de in de Nota "Evenementen Limburg" (hierna: de Nota Evenementen) gestelde norm van 55 dB(A) voor het binnenniveau, waarbij aangenomen wordt dat er sprake is van ondukbare hinder. Gelet hierop is er naar het oordeel van de voorzieningenrechter in beginsel sprake van een forse inbreuk op de belangen van verzoeker, waar zwaarwegende belangen van de zijde van verweerder, vergunninghoudster en het Rode Kruis, tegenover dienen te staan. De inbreuk wordt enigszins gerelativeerd door het feit dat het in dit geval gaat om een kortdurend evenement gedurende vier tot vierehalf uur in de avondperiode (tot 22:00 uur), waarbij de feitelijke geluidsbelasting van de gevel niet gedurende de duur van het gehele evenement 78 dB(A) en 96 dB(C) bedraagt, maar slechts tijdens de vijf optredens van twintig minuten per artiest.

6.3.4. In het kader van de belangenafweging heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat omwonenden van "3FM Serious Request" belang hebben bij een lager geluidsniveau en overlast kunnen ondervinden, omdat de geluidsbelasting in huis aanzienlijk kan zijn. Een zekere mate van hinder is echter inherent aan het wonen in de binnenstad. Aan de evenementenvergunning zijn voorschriften verbonden om die hinder zoveel mogelijk te beperken, aldus verweerder. Naar het oordeel van de

voorzieningenrechter heeft verweerder met deze belangenafweging in redelijkheid doorslaggevend gewicht kunnen toekennen aan de belangen die zijn gemoeid met het evenement "3FM Serious Request". Daarnaast heeft verweerder het belang van het voor dit evenement vergunnen van een maximale geluidsnorm van 85 dB(A) en 100 dB(C) op de gevels voldoende gemotiveerd. Daarbij neemt de voorzieningenrechter in aanmerking dat uit het aan de aanvraag ten grondslag gelegde akoestische rapport blijkt dat de berekende geluidsbelasting van het evenement op de gevel van verzoeker maximaal 78 dB(A) en 95 dB(C) zal bedragen. Ook de door verweerder gestelde belangen die met het doorgaan van het evenement "3FM Serious Request" in deze omvang zijn gemoeid, heeft verweerder doorslaggevend mogen achten. Daarbij heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat het gaat om een ééndags en éénmalig evenement, in de avondperiode, met een charitatief karakter en van maatschappelijke waarde. Verder heeft verweerder in aanmerking kunnen nemen dat het gaat om een evenement met een landelijke uitstraling, aangezien de nationale televisie en de nationale radiozender 3FM er aandacht aan besteden. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2019:5281](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Archiefwet

JnB2020, 22

MK ABRS, 24-12-2019, 201900871/1/A3

algemene rijksarchivaris (rijksarchivaris), appellant.

Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp) 16, 22, 23

Archiefwet 1995 2a, 15, 17

**ARCHIEFWET. WET BESCHERMING PERSOONSGEGEVENS. OPENBAARHEID
CENTRAAL ARCHIEF BIJZONDERE RECHTSPLEGING (CABR).**

**Afwijzing door rijksarchivaris van verzoek van de Stichting Onderzoek
Oorlogsmisdaden om raadpleging van het CABR. De toegang van het archief is
tot 1 januari 2025 beperkt.**

**De rijksarchivaris dient het verzoek alsnog door te zenden aan de minister van
OC&W voor zover daarin tevens het verzoek is vervat om een besluit te nemen
over het opheffen dan wel buiten toepassing laten van de aan de openbaarheid
van het CABR gestelde beperkingen. Nadat de minister een besluit heeft
genomen op de voet van artikel 15, derde lid, van de Archiefwet, dient de
rijksarchivaris met inachtneming van dat besluit een nieuw besluit op bezwaar
te nemen. Indien het besluit van de minister er niet toe leidt dat het verzoek
van de stichting om raadpleging van het archief wordt ingewilligd, moet de
rijksarchivaris in het nieuwe besluit op bezwaar ingaan op hetgeen de stichting
verder heeft aangevoerd en op grondslag daarvan zijn besluit van 21 juli 2016
heroverwegen. Daarbij zal dan in het bijzonder alsnog gemotiveerd moeten
worden ingegaan op de vraag of er een volkenrechtelijke verplichting is op**

grond waarvan raadpleging van het CABR door de stichting moet worden toegestaan.

[ECLI:NL:RVS:2019:4453](#)

Bij deze uitspraak is een [persbericht](#) ("Minister OCW moet beslissen over openbaarheid Centraal Archief Bijzondere Rechtspleging") uitgebracht.

Huisvesting

JnB2020, 23

MK Rechtbank Rotterdam, 07-12-2019 (publ. 03-01-2020), 18/3656

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Rotterdam, verweerder.

Huisvestingswet 2014 2, 4, 21 aanhef en onder a, 35

Verordening toegang woningmarkt en samenstelling woningvoorraad 2017 (Verordening 2017) 3.1.2

HUISVESTING. BOETE. Verweerder heeft onvoldoende onderbouwd dat in de gemeente Rotterdam sprake is van schaarste aan goedkope woonruimte. Geen aanleiding om tot een andere conclusie te komen dan in de uitspraak van 13-03-2019 [ECLI:NL:RBROT:2019:1835](#). In deze uitspraak heeft de rechtbank geoordeeld dat hoofdstuk 3 van de Verordening 2017 die hier aan de orde is onverbindend is wegens strijd met artikel 2, eerste lid, van de Huisvestingswet 2014 en bij toetsing van de in die procedures aan de orde zijnde besluiten buiten toepassing dient te blijven. De rechtbank heeft daartoe overwogen dat de gemeenteraad van de gemeente Rotterdam niet heeft onderbouwd dat in (delen van) de gemeente Rotterdam sprake is van schaarste aan goedkope woonruimte.

[ECLI:NL:RBROT:2019:9618](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Rijkswet op het Nederlanderschap

JnB2020, 24

MK ABRS, 24-12-2019, 201903185/1/V6

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

RWN 8 lid 1 d, 14

Handleiding Rwn 2003 8-1-d

Wet brp 2.8, 2.10

NEDERLANDERSCHAP. POLYGAMIE. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat tussen [wederpartij] en [persoon B] een rechtsgeldig huwelijk bestaat. De rechtbank heeft daarmee ten onrechte de bewijslast voor het weerleggen van het huwelijk met [persoon B] bij de staatssecretaris gelegd, terwijl uit de brp naar voren

komt dat dit huwelijk bestaat. De staatssecretaris hoefde geen aanleiding te zien voor twijfel aan deze registratie.

3. De staatssecretaris heeft het Nederlanderschap van [wederpartij] ingetrokken, omdat hij bij het indienen van het verzoek niet had gemeld dat hij op 21 december 2012 getrouwd is met [persoon A]. Ten tijde van het verzoek stond in de gemeentelijke basisadministratie voor persoonsgegevens (nu de basisregistratie personen; hierna: de brp) vermeld dat [wederpartij] getrouwd was met [persoon B]. [...]

4. De staatssecretaris betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat het huwelijk van [wederpartij] met [persoon B] rechtsgeldig is en dat hij daardoor niet aannemelijk heeft gemaakt dat [wederpartij] polygaam getrouwd was ten tijde van het verzoek. [...]

4.1. Gebruikers van de gegevens in de brp mogen erop vertrouwen dat die gegevens in beginsel juist zijn (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 25 september 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3255](#)). [...] De staatssecretaris voert terecht aan dat de rechtbank ten onrechte haar oordeel heeft gebaseerd op artikel 2.10, derde lid, van de Wet brp en op die basis heeft geoordeeld dat het aannemelijk is dat die verklaring onder ede onjuist is. [...] Artikel 2.10, derde lid, van de Wet brp, is dus alleen van toepassing op de opname van gegevens in de brp of een verzoek tot wijziging van die gegevens in de brp en is niet van toepassing op het gebruik van die gegevens door de staatssecretaris. De staatssecretaris heeft dus terecht de inschrijving van het huwelijk met [persoon B] in de brp als uitgangspunt genomen.

4.2. Uit de memorie van toelichting bij de Wet brp (Kamerstukken II, 2011-2012, 33 219, nr. 3, p. 118) volgt dat een bestuursorgaan kan twijfelen aan de juistheid van een gegeven in de brp, bijvoorbeeld uit eigen bekendheid met de feiten of omdat de betrokkene aannemelijk maakt dat het gegeven onjuist is. [...] In deze zaak moet dus de vraag beantwoord worden of [wederpartij] aannemelijk heeft gemaakt dat de inschrijving van zijn huwelijk met [persoon B] onjuist is.

4.3. De rechtbank is [wederpartij] gevolgd in zijn standpunt dat hij met [persoon B] verloofd was en dat nooit sprake is geweest van een huwelijk. De rechtbank heeft daarbij van belang geacht dat [wederpartij] al tijdens zijn asielprocedure heeft verklaard dat hij nog geen huwelijksnacht met [persoon B] heeft gehad en dat de trouwdag nog moest komen, omdat hij nog geen geld had om te trouwen. Daarnaast heeft de rechtbank van belang geacht dat [wederpartij] ook bij de mvv-aanvraag voor [persoon B] geen stukken over het huwelijk heeft aangeleverd. De rechtbank heeft verder geoordeeld dat het uitermate slordig van [wederpartij] is dat hij bij de gemeente onder ede heeft verklaard dat hij met [persoon B] is getrouwd, maar dat mogelijk sprake is geweest van spraakverwarring.

4.4. De staatssecretaris heeft niet ten onrechte van belang geacht dat [wederpartij] tijdens zijn asielprocedure, bij de mvv-aanvraag voor [persoon B] en in zijn zienswijze over het voornemen van de staatssecretaris om het Nederlanderschap in te trekken heeft verklaard met [persoon B] getrouwd te zijn. In de zienswijze en tijdens de daaropvolgende hoorzitting van 27 maart 2017 heeft [wederpartij] bovendien verklaard dat hij vermoedt dat [persoon B] is hertrouwd en dat het ontbreken van contact tussen hem en [persoon B] in zijn beleving gelijkstaat aan een echtscheiding. Hieruit kan

worden afgeleid dat [wederpartij] ervan uitging dat in elk geval daarvóór sprake was van een huwelijk. De staatssecretaris heeft verder niet ten onrechte van belang geacht dat [wederpartij] zelf een verklaring onder ede heeft afgelegd en het huwelijk met [persoon B] heeft laten inschrijven in de brp, terwijl [wederpartij] niet zelf heeft aangevoerd dat hierbij sprake is geweest van spraakverwarring. Aan de omstandigheid dat [wederpartij] geen documenten over het huwelijk heeft overgelegd, heeft de staatssecretaris niet ten onrechte geen waarde gehecht, alleen al omdat [wederpartij] eerder heeft verklaard dat die documenten verbrand zijn. Zoals de staatssecretaris bovendien terecht aanvoert, wijst de handelwijze van [wederpartij] sinds de registratie van het huwelijk niet op een onjuiste registratie van het huwelijk. [wederpartij] heeft immers na de registratie een mvv-aanvraag ingediend voor [persoon B] om haar als zijn echtgenote naar Nederland te laten komen en hij heeft op geen enkel moment geprobeerd de registratie te wijzigen. Dit heeft hij ook niet gedaan nadat hij met [persoon A] was getrouwd. [wederpartij] heeft ter zitting bij de Afdeling aangevoerd dat het voor hem niet mogelijk is de registratie vanuit het Verenigd Koninkrijk te wijzigen en dat hij hiervoor niet naar Nederland kan reizen, omdat de staatssecretaris zijn Nederlanderschap heeft ingetrokken. [wederpartij] had echter de registratie kunnen wijzigen voordat hij zijn Nederlanderschap verloor, maar heeft dit niet gedaan.

[wederpartij] heeft ter zitting bij de Afdeling daarnaast aangevoerd dat de registratie in de brp evident onjuist is, omdat er geen huwelijksdatum staat vermeld. In de brp staat echter vermeld dat het huwelijk in december 2005 is gesloten, waardoor de staatssecretaris terecht ervan uit is gegaan dat [wederpartij] en [persoon B] in die maand zijn getrouwd.

Gelet hierop heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat tussen [wederpartij] en [persoon B] een rechtsgeldig huwelijk bestaat. De rechtbank heeft daarmee ten onrechte de bewijslast voor het weerleggen van het huwelijk met [persoon B] bij de staatssecretaris gelegd, terwijl uit de brp naar voren komt dat dit huwelijk bestaat. De staatssecretaris hoefde geen aanleiding te zien voor twijfel aan deze registratie.

[ECLI:NL:RVS:2019:4444](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2020, 25

MK ABRS, 24-12-2019, 201902993/1/A3

minister van Sociale Zaken en Werkgelegenheid.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 10

Wet milieubeheer 19.1a, lid 1

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. EMISSIES IN HET MILIEU. In dit geval geven onderdelen van documenten geen informatie over de aard, de samenstelling, de hoeveelheid, de datum en de plaats van de daadwerkelijke of

voorzienbare emissies. De geweigerde onderdelen zijn geen gegevens die betrekking hebben op emissies in het milieu.

WEIGERINGSGROND BEDRIJFS- EN FABRICAGEGEGEVENS. [belanghebbende] heeft het contact met de Inspectie SZW redelijkerwijs als vertrouwelijk mogen beschouwen. Dat [belanghebbende] op grond van artikel 5:15 tot en met 5:20 van de Awb verplicht is tot medewerking en het overleggen van stukken betekent, gelet op de aangehaalde geschiedenis van de totstandkoming van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob, niet dat deze gegevens niet kunnen worden aangemerkt als gegevens die vertrouwelijk aan de overheid zijn meegedeeld.

[...][Gedeeltelijke] openbaarmaking van stukken op grond van de Wob.

[...] 5.1. De minister betwist niet dat de op grond van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob geweigerde passages en afbeeldingen milieu-informatie bevatten. In geschil is of deze milieu-informatie betrekking heeft op emissies in het milieu. [...]

[...] 5.2. Uit de arresten van het Hof [red: van 23 november 2016, Bayer CropScience, ECLI:EU:C:2016:890, en Commissie/ACC, ECLI:EU:C:2016:889] volgt dus weliswaar dat het begrip "informatie die betrekking heeft op uitstoot in het milieu" niet restrictief moet worden uitgelegd, maar het Hof overweegt tevens dat dit niet betekent dat alle informatie die in wat voor verband ook staat met emissies in het milieu onder dat begrip valt. Dat laatste zou de nuttige werking ontnemen aan de mogelijkheid om openbaarmaking van milieu-informatie te weigeren ter bescherming van commerciële belangen.

[...] De op grond van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob geweigerde onderdelen van de documenten betreffen termen, omschrijvingen, foto's en afbeeldingen van de werkwijze en gebruikte materialen bij de asbestsanering. Deze onderdelen bevatten geen gegevens die de daadwerkelijke uitstoot betreffen en ook geen gegevens over de invloeden van die emissies op het milieu. Ook zijn het geen gegevens die het publiek in staat stellen de juistheid te controleren van de beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies, die aan de besluitvorming door een bestuursorgaan ten grondslag heeft gelegen. De gegevens geven geen informatie over de aard, de samenstelling, de hoeveelheid, de datum en de plaats van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies. De gegevens geven ook geen informatie over de beoordeling van de emissies door de Inspectie SZW. De gegevens over de wijze van beoordelen van de emissies van asbest in het milieu en de resultaten van die beoordeling zijn openbaar gemaakt. De rechtbank heeft daarom terecht geoordeeld dat de geweigerde onderdelen geen gegevens zijn die betrekking hebben op emissies in het milieu.

[...] 6.1. Zoals de Afdeling in de uitspraak van 13 juli 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:1955](https://www.eclinet.nl/documenten/uitspraken/2016/13-juli-2016) heeft geoordeeld, volgt uit de bewoordingen van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob dat, wil deze bepaling van toepassing zijn, het moet gaan om gegevens die door natuurlijke personen of rechtspersonen vertrouwelijk aan de overheid zijn meegedeeld. Gegevens in een rapport die door de overheid zelf zijn vergaard, kunnen niet worden aangemerkt als bedrijfsgegevens die vertrouwelijk aan de minister zijn medegedeeld als bedoeld in artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob.

In de totstandkomingsgeschiedenis van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob, Kamerstukken II, 1986/1987, 19859, 3, p. 33) staat:

"Zij moeten ook als vertrouwelijk worden beschouwd als zulke woorden niet zijn gebruikt maar de mededeling plaats heeft in het kader van een contact dat het bedrijf redelijkerwijs als vertrouwelijk mag beschouwen. Er zijn ook gevallen waarin bedrijven wettelijk verplicht zijn tot het verstrekken van bedrijfs- en fabricagegegevens. Zij verschaffen die dan op grond van die wettelijke verplichting, zonder dat daar een wettelijke verplichting voor de overheid tegenover staat om die gegevens geheim te houden. Ook in die gevallen kunnen de gegevens zijn verstrekt in het kader van een contact dat het bedrijf redelijkerwijs als vertrouwelijk mag beschouwen."

6.2. De niet openbaar gemaakte bedrijfs- en fabricagegegevens in document 10 en 13 zijn verzameld in het kader van de inspectie op 27 januari 2017. [belanghebbende] heeft in het kader van deze inspectie informatie verstrekt over de werkprocessen en de middelen die gebruikt worden en heeft deze ter plaatse getoond. Daarvan zijn foto's gemaakt door de inspecteur. De in documenten 10 en 13 weggelakte gegevens zijn derhalve verstrekt door [belanghebbende] in een contact met de Inspectie SZW. Dat de inspecteur zelf foto's heeft gemaakt van de door [belanghebbende] getoonde situaties maakt dat niet anders. [belanghebbende] heeft het contact met de Inspectie SZW, mede gelet op de aard van de verstrekte gegevens, redelijkerwijs als vertrouwelijk mogen beschouwen. Dat [belanghebbende] op grond van artikel 5:15 tot en met 5:20 van de Awb verplicht is tot medewerking en het overleggen van stukken betekent, gelet op de aangehaalde geschiedenis van de totstandkoming van artikel 10, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wob, niet dat deze gegevens niet kunnen worden aangemerkt als gegevens die vertrouwelijk aan de overheid zijn meegedeeld. [...]

[ECLI:NL:RVS:2019:4422](#)

JnB2020, 26

MK ABRS, 08-01-2020, 201902271/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Amersfoort.

Wet openbaarheid van bestuur 1, 3, 10, 11

WET OPENBAARHEID VAN BESTUUR. VERZOEK. GELOOFWAARDIGHEID BESCHIKBAARHEID INFORMATIE. DIGITAAL ONDERZOEK. ESSENTIELE ZOEKTERMEN. Het college heeft een extern bureau digitaal onderzoek laten doen naar mailboxen van medewerkers van de gemeente. Het over het onderzoek opgemaakte rapport heeft het college ingebracht ter motivering van de stelling dat de mailboxen niet langer onder het college berusten. De Afdeling is van oordeel dat met het rapport aannemelijk is gemaakt dat de mailboxen niet langer onder het college berusten. Daarbij is in aanmerking genomen dat het onderzoek naar de mailboxen is verricht op in deze context essentiële zoektermen, dat wil zeggen zoektermen die voldoende representatief zijn voor de locatie en die naar alle waarschijnlijkheid resultaat hadden moeten opleveren uit de mailboxen, indien die nog beschikbaar waren.

[ECLI:NL:RVS:2020:31](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB2020, 27

MK ABRS, 19-12-2019, 201808649/1/V3 en 201808786/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

EVRM 5 lid 4

EU Handvest 6, 47

Vw 2000 82 lid 2 b c lid 6

Vb 2000 7.3 lid 2

ASIEL. Artikel 82, tweede lid, aanhef en onder b en c, en zesde lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 7.3, tweede lid, van het Vb 2000 zijn niet in strijd met het verbod van refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals uitgelegd in het arrest Ghandi en de beschikking C., J. en S. Deze bepalingen worden dan ook niet buiten toepassing verklaard. Organisatorische afstemming procedure over bewaring en de procedure over een 4-weken zaak bij (nagenoeg) gelijktijdige beroepen.

Samenvatting

27. Krachtens artikel 82, tweede lid, aanhef en onder b en c, en zesde lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 7.3, tweede lid, van het Vb 2000 mag een vreemdeling de uitspraak op het door hem ingestelde beroep en op het door hem ingediende verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening niet afwachten. Deze uitzondering op de hoofdregel dat een vreemdeling of de uitspraak op beroep of de uitspraak op het verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening mag afwachten is in twee gevallen van toepassing:

(1) indien een vreemdeling een tweede aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend zonder nieuwe feiten en omstandigheden en hij de aanvraag louter heeft ingediend om uitvoering van een eerder genomen terugkeerbesluit te vertragen of te verhinderen, of

(2) indien een vreemdeling een tweede, derde of vierde en verdere aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft ingediend zonder nieuwe feiten en omstandigheden en de eerdere aanvraag definitief niet-ontvankelijk is verklaard of definitief als kennelijk ongegrond of als ongegrond is afgedaan.

Ook in deze twee gevallen kan een vreemdeling zich naar nationaal recht wenden tot de voorzieningenrechter van de rechtbank of de Afdeling om uitzetting te voorkomen.

Daarom zijn deze bepalingen niet in strijd met het verbod van refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, zoals uitgelegd in het arrest Ghandi [[ECLI:EU:C:2018:465](#)] en de beschikking C., J. en S [[ECLI:EU:C:2018:544](#)]. Deze bepalingen worden dan ook niet buiten toepassing verklaard.

28. De rechter die belast is met de toetsing van de rechtmatigheid van de maatregel van bewaring kan niet toetsen of de staatssecretaris in de asielpcedure artikel 82,

tweede lid, aanhef en onder b en c, en zesde lid, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 7.3, tweede lid, van het Vb 2000 ten onrechte heeft toegepast. Indien de vreemdeling in de asielprocedure (4-weken zaak) of in de procedure over bewaring of in beide procedures heeft aangevoerd dat deze bepalingen in zijn geval ten onrechte zijn toegepast, volgt uit artikel 6 en artikel 47 van het EU Handvest dat de rechtbank de door de vreemdeling gelijktijdig of nagenoeg gelijktijdig ingestelde beroepen zo moet behandelen dat organisatorisch is geregeld dat de procedure over bewaring en de procedure over een 4-weken zaak standaard op elkaar zijn afgestemd.

Die afstemming kan worden bereikt als de rechtbank eerst uitspraak doet op het beroep in de asielprocedure voordat uitspraak op het beroep tegen de maatregel van bewaring wordt gedaan. Dit doel kan worden bereikt door in de procedure over bewaring het onderzoek ter zitting te schorsen, waarbij artikel 5, vierde lid, van het EVRM in acht moet worden genomen. Om de rechtbanken de gelegenheid te geven zich hierop organisatorisch voor te bereiden, zal de Afdeling pas gevolgen verbinden aan het niet afstemmen van gelijktijdig of nagenoeg ingestelde beroepen tegen een maatregel van bewaring en een besluit in een 4-weken zaak, die beide na 1 juli 2020 zijn genomen.

[ECLI:NL:RVS:2019:4358](https://www.ecli.nl/rvs/2019/4358)

JnB2020, 28

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 14-12-2019 (publ. 09-01-2020), AWB 19/4270

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

richtlijn 2011/95/EU 4 lid 1

ASIEL. Gelet op hetgeen eiser heeft overgelegd en zijn verklaringen over het ontbreken van officiële documenten en gelet op artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank de registraties in Italië, zonder nadere motivering dan wel nader onderzoek, niet doorslaggevend kunnen achten.

2.4.6 Het geschil spitst zich toe op de vraag of verweerder in het bestreden besluit en in de verweerschriften heeft kunnen volstaan met de motivering dat, gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, kan worden uitgegaan van de registraties van eiser in Italië, nu eiser geen officiële identiteitsdocumenten ter staving van zijn leeftijd heeft overgelegd.

2.4.7 De rechtbank stelt daarbij voorop dat uit artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn volgt dat de vreemdeling alle elementen ter staving van zijn asielverzoek zo spoedig mogelijk moet indienen en dat de lidstaat tot taak heeft om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met verzoeker te beoordelen. [...] Deze bepaling vereist naar het oordeel van de rechtbank niet dat onder deze relevante elementen uitsluitend officiële – door de autoriteiten van het land van herkomst afgegeven – documenten kunnen worden verstaan. De stelling van verweerder, onder verwijzing naar jurisprudentie van de Afdeling, dat de registratie van eisers leeftijd in Eurodac uitsluitend met officiële identificerende documenten kan worden weerlegd, treft daarom geen doel. Dit zou er immers toe leiden dat een minderjarige vreemdeling afkomstig uit Eritrea, die stelt dat zijn leeftijd in een andere lidstaat onjuist is

geregistreerd, en die als minderjarige in Eritrea stelt niet over officiële identiteitsdocumenten te hebben beschikt, deze registratie nooit zou kunnen weerleggen.

[...] 2.4.8 Voor zover verweerder het standpunt heeft ingenomen dat hij aan de samenwerkingsplicht heeft voldaan door nader onderzoek te laten doen naar de registraties in Italië naar aanleiding van de Eurodac-treffer, overweegt de rechtbank dat uit het arrest M. volgt dat verweerder hiermee niet heeft kunnen volstaan. Hoewel de rechtbank van oordeel is dat verweerder aan de registraties in Italië een zwaar gewicht mag toekennen gelet op het interstatelijk vertrouwensbeginsel, [...] laat dit onverlet dat uit artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn volgt dat verweerder ook tot taak heeft om andere relevante elementen in samenwerking met eiser te verzamelen én te beoordelen. Naast de registraties in Eurodac in Italië zijn ook de ingebrachte (kopie)documenten (doopakte, family residence card en identiteitskaart moeder) ter onderbouwing van de identiteit inclusief de leeftijd van eiser, als relevante elementen te beschouwen. Uit het tweede lid van artikel 4 volgt immers dat de in het eerste lid bedoelde elementen – onder meer – bestaan uit de verklaringen van de verzoeker en alle documenten in het bezit van verzoeker over zijn leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, identiteit en nationaliteit(en). Verweerder heeft zich hiervan onvoldoende rekenschap gegeven. [...]

2.4.10 [...] Verweerder heeft dan ook ten onrechte geen waarde gehecht aan dit document.

Daarbij komt dat verweerder de kopie van de identiteitskaart van de moeder van eiser in het geheel niet bij de beoordeling heeft betrokken, terwijl dat wel op zijn weg lag. Ook acht de rechtbank van belang dat verweerder bij de beoordeling ten onrechte niet heeft betrokken in hoeverre eiser een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek te staven en dat vast is komen te staan dat eiser in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, zoals volgt uit artikel 4, vijfde lid, onder a en e van de Kwalificatierichtlijn. [...]

2.4.11 Gelet op hetgeen eiser heeft overgelegd en zijn verklaringen over het ontbreken van officiële documenten en gelet op artikel 4, eerste lid, van de Kwalificatierichtlijn, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank de registraties in Italië, zonder nadere motivering dan wel nader onderzoek, niet doorslaggevend kunnen achten.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:14251](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2019/14251)

JnB2020, 29

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 16-12-2019 (publ. 19-12-2019), NL19.9005

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2013/32/EU 28

Vw 2000 30c lid 1 a, 31

Vv 3.45b

ASIEL. BUITEN BEHANDELING STELLEN OPVOLGENDE AANVRAAG. De werkwijze van verweerder is dat een asielaanvraag, ondanks dat een vreemdeling een schriftelijke reactie geeft op een informatieverzoek, buiten behandeling wordt gesteld als daarin onvoldoende informatie staat die verweerder nodig acht voor de beoordeling van het asielverzoek. De rechtbank ziet zich eerst gesteld voor

de vraag of deze werkwijze van verweerder in strijd is met artikel 28 van de Procedurerichtlijn. De rechtbank beantwoordt deze vraag ontkennend. Daarvoor wijst de rechtbank op de uitspraak van 29 augustus 2019 van de meervoudige kamer van deze rechtbank en zittingsplaats ([ECLI:NL:RBDHA:2019:12982](#)). Dan komt de rechtbank toe aan de vraag of eiser zoveel informatie en/of stukken heeft ingebracht dat verweerder de opvolgende aanvraag in dit geval toch niet buiten behandeling mocht laten. De rechtbank beantwoordt deze vraag eveneens ontkennend. De reden hiervoor is dat eiser niet heeft toegelicht waar de problemen die hij stelt te hebben ondervonden in Sri Lanka concreet uit bestaan en hoe die hem raken.

De rechtbank concludeert daarom dat verweerder de asielaanvraag terecht buiten behandeling heeft gesteld. Het beroep is ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:13717](#)

Zie in dit verband ook de uitspraken van dezelfde rechtbank en zittingsplaats voor handvatten voor de beantwoording van de vraag of een vreemdeling voldoende informatie en/of stukken heeft ingebracht voor een inhoudelijke behandeling van zijn asielaanvraag: [ECLI:NL:RBDHA:2019:13718](#), [ECLI:NL:RBDHA:2019:13719](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2019:14131](#).

JnB2020, 30

MK ABRS, 20-12-2019, 201904351/1/V2

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Peilmoment minderjarigheid. Staatssecretaris moet in dit geval motiveren waarom hij van oordeel is dat de aanvragen niet zijn ingediend binnen een redelijke termijn, als bedoeld in punt 61 van het arrest A. en S. De vreemdelingen hebben immers vanaf 14 januari 2016 meermaals te kennen gegeven gebruik te willen maken van het recht op gezinshereniging. De enkele stelling dat het besluit van 14 juli 2016, waarbij referent als meerderjarig is aangemerkt, in rechte is vast komen te staan, is daarom onvoldoende.

2. Uit het arrest van het Hof van Justitie van 12 april 2018, A. en S., [ECLI:EU:C:2018:248](#), dat dateert van na het besluit in de vorige procedure, volgt dat een vreemdeling die minderjarig was op het moment dat hij een aanvraag om een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd indiende, maar hangende de procedure op die aanvraag meerderjarig wordt, als minderjarig moet worden aangemerkt tijdens de behandeling van zijn verzoek om gezinshereniging. Hiervoor is vereist dat hij dit verzoek binnen een redelijke termijn na verlening van zijn verblijfsvergunning indient. Het Hof stelt die redelijke termijn in beginsel op drie maanden (punt 61). Dit arrest heeft geleid tot een wijziging van beleid die is neergelegd in paragraaf C2/4.1 van de Vc 2000.

2.1. De rechtbank heeft overwogen dat hoewel deze beleidswijziging een relevante wijziging in het recht is voor de vreemdelingen, dit geen afbreuk kan doen aan het besluit, omdat referent de huidige aanvraag méér dan drie maanden na verlening van

zijn verblijfsvergunning asiel heeft ingediend. Daarom heeft naar het oordeel van de rechtbank de staatssecretaris terecht toepassing gegeven aan artikel 4:6 van de Awb. 2.2. De vreemdelingen klagen in de eerste grief terecht dat, gelet op de bijzondere omstandigheden in hun geval, de rechtbank dit ten onrechte heeft overwogen. Uit het arrest A. en S. volgt immers dat de driemaandentermijn een uitgangspunt is, zodat lidstaten ook de ruimte hebben om buiten die termijn een meerderjarig geworden vreemdeling als minderjarig aan te merken ten behoeve van een verzoek om gezinshereniging in het kader van nareis. De vreemdelingen hebben de vorige aanvragen ingediend binnen drie maanden na verlening van de verblijfsvergunning van referent. Op grond van de toen geldende rechtspraak is referent toen niet als minderjarig aangemerkt. Hierna heeft het Hof het arrest A. en S. gewezen en is het van toepassing zijnde beleid gewijzigd. Onder deze omstandigheden moet de staatssecretaris motiveren waarom hij voor deze aanvragen van oordeel is dat deze niet zijn ingediend binnen een redelijke termijn, als bedoeld in punt 61 van het arrest A. en S. De vreemdelingen hebben immers vanaf 14 januari 2016 meermaals te kennen gegeven gebruik te willen maken van het recht op gezinshereniging. De enkele stelling dat het besluit van 14 juli 2016, waarbij referent als meerderjarig is aangemerkt, in rechte is vast komen te staan, is daarom onvoldoende. De rechtbank heeft dit niet onderkend.

[ECLI:NL:RVS:2019:4382](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB2020, 31

MK ABRS, 19-12-2019, 201904988/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 44a lid 1 b

VREEMDELINGENBEWARING. Uit de bewoordingen "teneinde de vreemdeling over te dragen" in artikel 44a, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 moet worden afgeleid dat dit mede de bevoegdheid tot staande houden en de inbewaringstelling omvat.

Binnentreden woning

1. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij artikel 44a, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in het geval van de vreemdeling niet kon gebruiken als wettelijke grondslag voor het binnentreden in de woning. Dat artikellid maakt binnentreding mogelijk met het oog op overdracht, aldus de staatssecretaris.

1.1. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat de verbalisanten de woning van de vreemdeling zijn binnentreden met het doel om de vreemdeling staande te houden met het oog op alleen een inbewaringstelling en niet met het doel om hem over te dragen. De staatssecretaris stelt zich terecht op het standpunt dat de inbewaringstelling geen doel op zich is, maar een voorbereidende maatregel om tot overdracht te kunnen overgaan. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 24 maart 2017,

[ECLI:NL:RVS:2017:793](#). Uit de bewoordingen "teneinde de vreemdeling over te dragen" in artikel 44a, eerste lid, aanhef en onder b van de Vw 2000 moet daarom worden afgeleid dat dit mede de bevoegdheid tot staande houden en de inbewaringstelling omvat. De rechtbank heeft dus ten onrechte geoordeeld dat artikel 44a, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 in het geval van de vreemdeling niet heeft kunnen dienen als grondslag voor het binnentreden in de woning zonder toestemming van de vreemdeling. De grief slaagt.

[ECLI:NL:RVS:2019:4357](#)

JnB2020, 32

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 18-12-2019 (publ. 02-01-2020), NL19.28339

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. Zicht op uitzetting naar Marokko.

5. Uit de reactie van verweerder blijkt dat in de periode van 1 augustus 2018 tot en met 31 mei 2019 tien vreemdelingen zijn uitgezet met een lp. Hiervan waren vier vreemdelingen in het bezit van ondersteunende documenten (1x kopie paspoort, 2x kopie ID, 1 x kopie ID en paspoort). Naast dat er in de betreffende periode tien vreemdelingen met een lp zijn uitgezet, is in deze periode in 33 zaken (31 in 2018 en 2 in 2019) de nationaliteit bevestigd.

Deze vreemdeling die op 19 november 2019 is uitgezet was niet in het bezit van ondersteunende documenten.

De vreemdeling waarvoor op 17 september 2019 een lp is afgegeven aan Internationale Organisatie voor Migratie voor vrijwillig vertrek was ook niet in het bezit van ondersteunende documenten.

In de periode vanaf 1 juni 2019 tot en met 30 november 2019 zijn er vijf nationaliteitsbevestigingen afgegeven. Drie hiervan aan de hand van het tonen van originele ID-kaarten. De overige twee waren niet gedocumenteerd. Één lp is afgegeven aan Internationale Organisatie voor Migratie en de ander aan betrokkene zelf.

Daarbij heeft verweerder onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 2 augustus 2019,

[ECLI:NL:RVS:2019:2672](#) benadrukt dat het op de weg van eiser ligt om volledig en actief mee te werken aan de vaststelling van zijn nationaliteit, identiteit en verkrijging van een lp. [...]

7. De rechtbank is van oordeel dat verweerder met de hiervoor gegeven toelichting genoegzaam heeft onderbouwd dat het zicht op uitzetting naar Marokko in het algemeen niet ontbreekt. Eisers beroepsgrond faalt in zoverre dan ook. Voor zover eiser heeft aangevoerd dat in zijn geval het zicht op uitzetting ontbreekt omdat uitsluitend lp's worden afgegeven aan vreemdelingen die meewerken aan hun uitzetting, overweegt de rechtbank nog het volgende. Op eiser rust de rechtsplicht Nederland te verlaten. Deze plicht brengt onder meer mee dat hij actieve en volledige medewerking aan zijn uitzetting dient te verlenen. De rechtbank is van oordeel dat onvoldoende is gebleken dat

eiser die medewerking verleent. Nu voorts uit de door verweerder verstrekte gegevens blijkt dat de Marokkaanse autoriteiten medewerking verlenen aan het verkrijgen van de voor uitzetting benodigde documenten, bestaat er geen grond voor het oordeel dat zij – indien eiser zijn medewerking verleent – geen lp op zijn naam zouden willen verstrekken. Onder die omstandigheden bestaat geen grond voor het oordeel dat in het geval van eiser zicht op uitzetting ontbreekt. De enkele omstandigheid dat eiser nog niet gepresenteerd is bij de Marokkaanse autoriteiten, is onvoldoende voor een ander oordeel, evenals het enkele feit dat Marokko de afspraak van 5 december 2019 met de Staatssecretaris Broekers-Knol heeft geannuleerd.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:14043](https://ecli.nl/RBDHA:2019:14043)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 33

MK ABRS, 20-12-2019, 201907408/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 8:36d lid 1

Besluit digitalisering burgerlijk procesrecht en bestuursprocesrecht 3, 5

PROCESRECHT. DIGITAAL PROCEDEREN. Aangepaste werkwijze bij het digitaal ondertekenen van uitspraken voldoet aan het vereiste van tweefactorauthenticatie en de overige eisen van artikel 3 en artikel 5 van het Besluit. Uit oogpunt van verdere betrouwbaarheid verdient het sterk de voorkeur dat de griffier een paraaf of handtekening en dagtekening plaatst op het gewaarmerkte afschrift van de uitspraak.

In deze uitspraak toetst de Afdeling deze aangepaste werkwijze bij het digitaal ondertekenen van uitspraken. Deze uitspraak heeft ook betekenis voor de andere zittingsplaatsen van de rechtbank Den Haag die hun uitspraken met de aangepaste werkwijze digitaal ondertekenen. [...]

Tweefactorauthenticatie en de overige eisen van artikel 3 van het Besluit

4. Uit de gegeven toelichting en het overgelegde stuk van IVO Rechtspraak volgt dat ondertekenaars zich voor het verkrijgen van toegang tot het systeem van de rechtspraak authentifieren met iets wat zij weten, namelijk hun gebruikersnaam en wachtwoord. Voor het ondertekenen van uitspraken en processen-verbaal authentifieren zij zich vervolgens nog met iets wat zij hebben, namelijk de code die door een applicatie op hun op het systeem van de rechtspraak geregistreerde mobiele telefoon of tablet wordt gegenereerd. Aan het vereiste van tweefactorauthenticatie wordt daarmee voldaan (artikel 3, aanhef en onder b, van het Besluit).

4.1. Wat betreft de overige eisen van artikel 3 van het Besluit is de werkwijze van de rechtbank niet gewijzigd sinds de uitspraak van de Afdeling van 30 april 2019. Uit de overwegingen van die uitspraak volgt dat de werkwijze van de rechtbank aan die eisen voldoet.

De overige eisen van artikel 5 van het Besluit

5. De overige eisen van artikel 5 van het Besluit zien op de validering van digitaal ondertekende uitspraken. De identiteit van de ondertekenaars, het moment van ondertekening en elke wijziging na ondertekening van de uitspraak moeten op een later moment kunnen worden achterhaald. In de uitspraak van 30 april 2019 heeft de Afdeling overwogen dat het systeem van de rechtspraak in zoverre voldoet. De gegevens van de ondertekenaars en het moment van ondertekening staan opgeslagen in een register en kunnen aan de hand van de unieke documentcode in de uitspraak worden achterhaald. Elke wijziging na ondertekening van de uitspraak kan worden achterhaald door hashcodes te vergelijken.

5.1. Naar aanleiding van de schriftelijke toelichting van de rechtbank heeft de vreemdeling contact opgenomen met de griffie van de rechtbank om de uitspraak te valideren. In reactie op dit verzoek heeft de griffie van de rechtbank een afschrift van de uitspraak afgegeven, met daarop een grossestempel van de rechtbank Oost-Brabant waarin de naam van de advocaat van de vreemdeling is ingevuld. De Afdeling gaat ervan uit dat voorafgaand aan de afgifte van het afschrift een systeemcontrole heeft plaatsgevonden als beschreven in de uitspraak van de Afdeling van 30 april 2019. De regelgeving vereist niet dat de rechtbank bij het afhandelen van valideringsverzoeken een papieren afschrift van de uitspraak in de vorm van een grosse verstrekt (artikel 430, tweede lid, van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Het volstaat dat uit de stempel blijkt dat het afschrift is afgegeven door de griffier van de rechtbank. Het aan de vreemdeling afgegeven gewaarmerkte afschrift voldoet aan de daaraan te stellen eisen. De Afdeling ziet ook verder geen aanleiding te twijfelen aan de betrouwbaarheid van dit afschrift. De werkwijze van de rechtbank voldoet ook aan de overige eisen van artikel 5 van het Besluit. Uit oogpunt van verdere betrouwbaarheid verdient het sterk de voorkeur dat de griffier een paraaf of handtekening en dagtekening plaatst op het gewaarmerkte afschrift van de uitspraak.

[ECLI:NL:RVS:2019:4375](https://ecli.nl/RVS:2019:4375)

JnB2020, 34

MK ABRS, 06-01-2020, 201806455/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 1:3 lid 1

Vw 2000 8 h

PROCESRECHT. Recht op opvang is niet geëindigd met de niet-ontvankelijkverklaring van het asielverzoek. De mededeling van het COa om de opvang te verlaten is gericht op rechtsgevolgen.

1. [...] Op 16 maart 2018 heeft het COa de vreemdeling meegedeeld dat hij de opvang moest verlaten. Tegen die mededeling heeft de vreemdeling beroep ingesteld en daarover gaat deze zaak. De rechtbank heeft zich onbevoegd verklaard om van dat beroep kennis te nemen. Volgens de rechtbank kan de mededeling van het COa niet worden aangemerkt als besluit in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb omdat die mededeling niet is gericht op rechtsgevolgen. Die waren namelijk al ontstaan door de niet-ontvankelijkverklaring van het asielverzoek (artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000).

2.1. Uit de overwegingen van de uitspraak van de Afdeling van 15 oktober 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:3442](#), volgt dat een vreemdeling na afwijzing van zijn asielverzoek als kennelijk ongegrond, rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder h, van de Vw 2000. Die overwegingen zijn ook in dit geval van toepassing. In artikel 46, zesde lid, van de Procedurerichtlijn (PB 2013 L 180) wordt namelijk behalve de afwijzing van het asielverzoek als kennelijk ongegrond ook de niet-ontvankelijkverklaring van het asielverzoek genoemd. Dat betekent dat de vreemdeling in deze zaak in eerste instantie rechtmatig verblijf heeft gehad gedurende de termijn voor het instellen van beroep tegen de niet-ontvankelijkverklaring van zijn asielverzoek. Dit rechtmatig verblijf duurde voort tot 11 juli 2018, de dag waarop het verzoek om voorlopige voorziening werd afgewezen.

2.2. Gelet op het voorgaande klaagt de vreemdeling terecht dat zijn recht op opvang niet is geëindigd met de niet-ontvankelijkverklaring van zijn asielverzoek, en dat de mededeling van het COa van 16 maart 2018 wel is gericht op rechtsgevolgen (artikel 45, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, gelezen in samenhang met artikel 5 van de Rva 2005). De rechtbank heeft zich alleen al daarom ten onrechte onbevoegd verklaard om van het beroep kennis te nemen.

[ECLI:NL:RVS:2020:8](#)

JnB2020, 35

VZR Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Rotterdam, 16-12-2019 (publ. 31-12-2019), AWB 19/7599 (verzoek) en AWB 19/7598 (beroep)

Centraal orgaan opvang asielzoekers.

Vw 2000 72 lid 3

PROCESRECHT. Afwijzing verzoek om administratieve overplaatsing in verband met meldplicht, is een feitelijke handeling als bedoeld in artikel 72, derde lid, van de Vreemdelingenwet.

8.2. Tegen het door het COA beëindigen van opvang en verstrekkingen in verband met het afwijzen van de asielaanvraag kan beroep bij de vreemdelingenrechter worden ingesteld. Gaat het om het gedeeltelijk onthouden of beëindigen van verstrekkingen los van een beslissing op de asielaanvraag dan is de bestuursrechter bevoegd, zo blijkt uit de hiervoor aangehaalde parlementaire geschiedenis. In het geval van verzoekster gaat het om het afwijzen van een verzoek om administratieve overplaatsing naar Rotterdam of omgeving om de meldplicht daar te laten plaatsvinden. Deze afwijzing houdt geen verband met een beslissing op de asielaanvraag van verzoekster. Die aanvraag is namelijk nog in behandeling, waarbij onduidelijk is wanneer verzoekster zal worden gehoord. De afwijzing van het verzoek van verzoekster heeft ook niet, los van de behandeling van haar asielaanvraag, te maken met het gedeeltelijk onthouden of beëindigen van verstrekkingen.

8.3. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter staat er tegen het afwijzen van het verzoek van verzoekster geen andere adequate bestuursrechtelijke rechtsgang open en moet dit daarom als een feitelijke handeling worden aangemerkt waartegen beroep en bezwaar open staat. Dit ligt overigens ook voor de hand gelet op de toelichting bij artikel 19 van de Rva (Staatscourant 3 februari 2005, nr. 24), waar staat dat de asielzoeker het

COA om dringende redenen kan verzoeken hem van zijn wekelijkse meldplicht te ontheffen en dat het COA een afwijzing van dit verzoek dient te motiveren. De voorzieningenrechter houdt het ervoor dat, als een asielzoeker kan verzoeken om hem te ontheffen van zijn meldplicht, hij ook kan verzoeken om zich ergens anders dan op het asielzoekerscentrum te mogen melden en dat het COA ook een beslissing daarover moet motiveren. Die motiveringsplicht van het COA impliceert naar het oordeel van de voorzieningenrechter dat de asielzoeker de betreffende beslissing kan laten toetsen door de rechter. De voorzieningenrechter gaat er vanuit dat dat de bestuursrechter zal moeten zijn. De wetgever heeft met de uitbreiding van het besluitbegrip in artikel 72, derde lid, van de Vw beoogd te voorkomen dat bepaalde feitelijke handelingen ten aanzien van een vreemdeling als zodanig buiten het systeem van de rechtsbescherming van de Awb vallen, waardoor voor de burgerlijke rechter grond zou kunnen bestaan aanvullende rechtsbescherming te bieden (vgl. rechtsoverweging 3.2 van de uitspraak van de Afdeling van 21 juli 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:2423](#)).

9. Nu op die manier aan verzoekster het recht is toegekend tegen de als beschikking aan te merken feitelijke handeling van verweerder van 18 september 2019 beroep bij de bestuursrechter in te stellen, dient op grond van artikel 7:1, eerste lid, van de Awb tegen dat besluit eerst bezwaar te worden gemaakt. De voorzieningenrechter zal daarom het beroepschrift van verzoekster van 4 november 2019 overdragen aan verweerder ter verdere behandeling als bezwaarschrift.

10. Daarmee is sprake van een verzoek om een voorlopige voorziening hangende bezwaar. Gelet op de specifieke omstandigheden van verzoekster treft de voorzieningenrechter de voorlopige voorziening dat verzoekster zich vanaf 23 december 2019 meldt bij het AZC Beverwaard in Rotterdam.

11. Gelet op het voorgaande zal de voorzieningenrechter het beroep van verzoekster met toepassing van artikel 8:86 van de Awb niet-ontvankelijk verklaren.

[ECLI:NL:RBDHA:2019:14018](#)

[Naar inhoudsopgave](#)